

stond, toen deze vermoeder van onheil, juist om dit fictieve onheil te ontkomen, naar links uithaalde, daardoor noodlottige verwarring stichtte, een daad verrichtend, falikant in strijd met de wettelijke voorschriften. Den anderen bestuurder kan men eenzelfde feit niet verwijten. Hij deed niets onwettelijks. Men kan hem hoogstens 'n reprimande geven voor het ongemotiveerd, maar niet bij de wet verboden, aan den linker-kant van den straat-weg rijden. Men kan hem dus in dit opzicht slechts „moreele” schuld aanwrijven.

Desondanks heeft de rechter dezen laatste, die tenslotte het feit, de daad bedreef, de daad uit wanhoop, de daad, die een ander het leven moest redden, helaas, weer anderen vermorzelde, naar de eenzaamheid verwezen. Desondanks geniet degene, welke de eerste, bij de wet verboden, manoeuvre uitvoerde, dus voor den rechter de eigenlijke oorzaak moet zijn van het accident, desondanks — zoo zeg ik — geniet deze de vrijheid, de zomer-zon, de levensvreugde.

Dura lex pauperibus — ook voor die armen, welke geestelijk werden getroffen — sed lex!

* * *

Zoo is dan deze tragedie afgespeeld. Ik kan haar niet begrijpen. Doch ik zou als zoovelen gepoogd hebben, mijne passie te temperen, te smoren mijn luide klachten tot gemor, ik zou dit gemor slechts verprutteld hebben op de stille paden van ons leven, waar geen andere stervelingen gaan zoo de schrijvende zaak hiermede was geëindigd.

Maar het eigenlijke einde is nog wreeder geweest!

Wat doet men toch in zulk een geval, wanneer er recht

is gedaan, wanneer men het slachtoffer is van dat recht, hetgeen men als onrecht beschouwt, dat als onrecht je ziel vervreet en pijnigt? Men berust. Men berust, lam geslagen en klein. En men requesteert. Men vraagt genade. Dat is niet laf. Dat is menschelijk.

Ook voor dezen gevonnisse is de gratie verzocht. Naar men hoopte, naar men verwachtte met gunstigen uitslag. Goed ... nam men ook aan, dat deze veroordeelde schuldig was, had hij dan niet genoeg reeds geleden bij deze eindeloze reeks van processen, was hij niet maanden en maanden gekweld, naar lichaam en geest, en was deze straf al niet gestreng en leerzaam? Ware gratie niet het eindelijke einde, en het menschaardige, geweest eener foltering, welke geen einde meer scheen te hebben? En temeer dus, waar het hier iemand gold, die zich zelf beschouwde als vrij uit te gaan, wien zoovele toch wel-denken in deze opinie sterkten?

Men requesteerde. Men vroeg genade.

En het bittere, alles afsnijden antwoord kwam tenslotte, het geijkte antwoord: gewezen van de hand!

Zoo valt het gordijn over deze tragedie. Het is niet meer op te halen. De smet, de smet van schuld blijft rusten op dezen, volgens mij, volgens velen, onverdiend gestrafte. En meer dan ooit begrijp ik thans de woorden van Thomas Jefferson: Error of opinion may be tolerated where reason is left free to combat it!

Ik begrijp ze meer dan ooit, want ik verwezenlijkte die uitspraak in dit artikel. Zij het dan te laat! Zij 't ook zonder eenig gevolg! Zij het dan slechts om den enkeling eenigen steun te verstrekken in den zwaren, smartelijken strijd!

LEO LAUER.

De bloei der N.M.V.

In het nummer van „Het Motorrijwiel” dd. 30 Juni. II. deelt het Bestuur der N.M.V. mede, dat de candidatenlijst in bedoeld officieel orgaan 60 nieuwe namen bevat. Het aantal leden bedraagt thans 1200. Het bestuur is uit den aard der zaak zeer ingenomen met dit bewijs van den bloei der N.M.V. en eindigt de mededeeling aldus: „Ons einddoel is: alle motorrijders verenigd onder de vlag der N.M.V.! Zoolang dat niet bereikt is, roepen wij allen tot onverflauwde propaganda op”.

Commentaar overbodig! Wij sluiten ons volgaarne bij dezen wensch aan. Dat de N.M.V. leve, grocie en bloei!

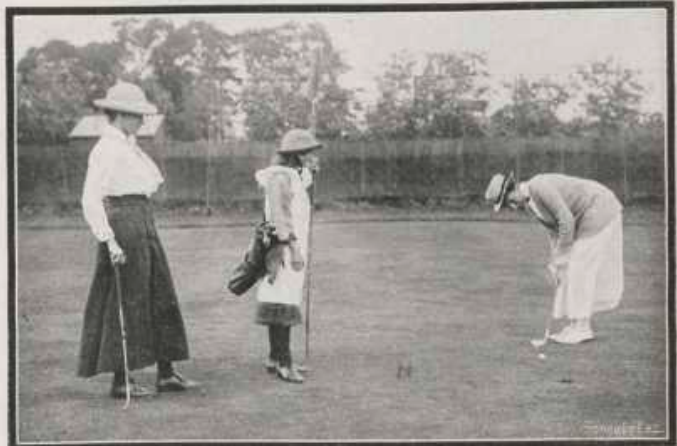
Kramer weer in vorm.

Frank Kramer is weer de oude. Zijn revanche op Spears heeft hij te Newark reeds genomen. In twee ritten over 1073 M. sloeg hij nl. zijn jeugdigen rival. Kramer was eerst van zin, niet meer in lange-afstands-races uit te komen. Primo achtte hij zich te oud voor dit werk, ten tweede wilde hij zich geheel voor het Kampioenschap van Amerika sparen. Desondanks is hij te Newark in een wedstrijd over 5

De vorige week, Donderdag, is op de links der Haagsche Golf Club het Kampioenschap voor Dames dier vereeniging verspeeld. Wij bieden den lezer van dit evenement een tweetal foto's. De eerste geeft een groep der, aan de wedstrijden deelnemende, sportswomen weer. De derde dame van links (zittend) is Baronesse Van Tuyll van Serooskerken, die het Kampioenschap, en dus ook den Wisselbeker, wist te winnen, met 77 punten netto voor 18 holes. Er namen 9 dames aan den wedstrijd deel.

Op de onderste kiek ziet men Mevrouw Van Tienhoven—Wilson den bal naar de hole slaan; links staat Freule Van Pallandt van Duinrell.

Mevrouw Van Tienhoven—Wilson won verleden jaar het Kampioenschap en den beker, en verdedigde derhalve ditmaal den ere-titel van Kampioene en het schoone Kunstvoorwerp.

Mijnen gestart, en sloeg hij J. Bedell, Mac Namara, M. Bedell, Root, Clark, Fogler, Goullet, Spears, e.a. op opzienbarende wijze. Frank Kramer is weer „The Flying Yankee”.